

Publicație a Filialei Oltenia Craiova a Ligii Scriitorilor din România

Înființarea Filialei Oltenia Craiova a Ligii Scriitorilor din România

Gânduri la început de drum

În 8 septembrie 2006 un grup de 11 scriitori din Cluj, la propunerea mea, ne-am hotărât să înființăm LIGA SCRITORILOR din România, având ca principal obiectiv promovarea și apărarea

drepturilor scriitorilor vorbitori de limba română indiferent pe ce meridian al pământului se află.

Având în vedere ce zicea Garabet Ibrăileanu că "Arta și cultura nu sunt un lux, sunt un strict necesar. Fără cultură un popor nu poate rezista în concurența vitală dintre popoare", am pornit pe un drum, care nu ne-a fost și nu ne este ușor.

Liga Scriitorilor nu este o contrapondere la Uniunea Scriitorilor, ci este un mijloc de a acoperi o arie necuprinsă de aceasta.

Având o bursă în structurile Uniunii Europene, la Bruxelles, am constatat că acolo sunt 5 organizații profesionale de acest gen. Egale în drepturi și obligații. În toată țările din Europa sunt mai multe asociații scriitoricești. Numai în România rămăsese doar una singură. În fostele țări din Lagărul Socialist, Uniunile Scriitorilor s-au desființat, asemeni partidului unic, comunist, și s-au înființat mai multe organizații scriitoricești. Astfel democratizându-se breslele creatorilor.

Al Florin ȚENE
continuare în pag. 8

Înființată în septembrie 2006, Liga Scriitorilor din România (președinte Al. Florin Țene) este o asociație profesională deschisă, nonguvernamentală, cu personalitate juridică, formată din creatori în domeniul literaturii, care nu se contrapune altor uniuni, asociații, societăți sau fundații similare, primind în rândurile sale, pe baza liberului consimțământ și a criteriilor de performanță profesională, scriitori care se simt solidari cu scopurile și obiectivele sale și care nu sunt membri ai altor uniuni de creație literară. În esență, Liga Scriitorilor din România este o alternativă la Uniunea Scriitorilor din România, iar filiala Oltenia Craiova a ligii îl are ca președinte pe prof. univ. dr. Nicu Vintilă, avocat și profesor la Facultatea de Drept a Universității "Spiru Haret", iar ca vicepreședinte pe poetul Nicolae N. Negulescu.

Sedința de constituire și alegerea funcțiilor de conducere ale filialei a avut pe 22 ianuarie 2010, la Club "Atlantis", prilej cu care cei 18 membri să se cunoască și să vorbească despre viitoarele activități: întâlniri lunare, înființarea unui cenaclu literar și realizarea unei reviste on-line.

Liga are sediul central în Cluj-Napoca și 29 de filiale în țară (în București, Iași, Timișoara, Constanța, Bacău etc.), dar și 12 filiale peste hotare (în Montreal-Canada, Strasbourg-Franța, Bruxelles-Belgia etc.).

„Am considerat că este necesar să existe mai multe forme de organizare, de asoci-

continuare în pag. 8

Bântuirea neortodoxiei literare

“...ceea ce numim o «operă de artă» este rezultatul unei acțiuni al cărei scop finit este de a provoca cuiva dezvoltări infinite. De unde se poate deduce că artistul este o ființă dublă, căci el compune legile și mijloacele lumii acțiunii, în vederea unui efect anume, a produce universul rezonanței sensibile”. (Paul Valery, *L'infini esthetique*, în ediția “Pleiade”, vol. II p. 1344).

Odată cu acreditarea chioșcărilor editoriale de tagmă s-au proliferat și colecțiile de gaguri. Improvizările mimetice, combinațiile arbitrare, superficialitatea și sterilitatea convențională, sunt numai câteva dintre păcatele de neiertat ale amatorilor de literatură, care ilustrează parazitarea climatului cultural. Totodată, la unison cu astfel de bizării delirante, menite să intoxice receptivitatea cititorilor, mulți dintre “cavalerii” cuvântului creator, băjbăie impresionistic, întreținând acest desfrâu de turmă prin elogioase (dar aberante!) critici de susținere.

În general, itinerariile critice conturate decorativ peste ansamblul scriiturii, evită la toate nivelurile contactul cu pulsul dinamicii spirituale al elementelor textului, ce apar izolate, fără relații de contiguitate spațială și de succesiune temporală, dar propun în schimb un alt sistem de analiză focalizat pe contemplarea “mirificei” topografii a imaginării, ca sursă sigură de amănunțire. Este, dacă vreiți, o abatere șireată de la ceea ce ar fi fost de văzut prin aplecare în noema compoziție, spre percepția iluzorie a fracțiunilor estetice.

Alți “exegeți” preferă ambiguitatea internă a decorului silvestru, bogat în semne și “simboluri”, susținând că din acest inedit fond “ermetic” au reușit să descopere “admirabile” scheme de orientare în planul discursului.

Dar, simpla delectare artistică (dacă nu cumva poate fi înțeleasă ca o critică necunoscătoare a principiilor de valorizare) nu e suficientă pentru a face exegeza. În scopul perenității și a aprecierii, se impune cunoașterea operelor în sinteza existenței și a valorizării lor, în onticitatea și axiologia lor.

Onorabil ar fi, ca prețișii “teoreticieni” ai schematismului gândirii conceptuale - sau Dumnezeu știe ce mai sunt ei! - să se folosească cu discernământ - și numai la abordarea operelor autentice - de esențele învățăturilor kantiene asimilate din: *Critique de la raison pure*, *Analytique transcendentale* - cartea a II-a, cap. 1 și *Du schematisme des concepts purs de l'entendement*.

Și ar mai fi ceva: nu ni se arată în ce fel realizează schema de orientare joncțiunea între concept și imagine, nici ce o face posibilă, lăsând astfel în urmă mecanismul care o însuflețește.

Criticul și esteticianul trebuie să “trăiască” valoarea (sau nonvaloarea?) pe care o studiază.

Din nefericire, cea mai activă ceată de “corifei” maschează în apărare vidul cărților - la suprafața căruia plutesc uneori profiluri de

sincretism insular - cu insistenta frazeologie a “rațiunii critice”.

Nimic despre un catalog de virtualități ale unui limbaj aducător de sensuri; nimic despre antropologia structurală; nimic despre acea sintaxă care guvernează raporturile dintre formele pline și semnificante.

În continuarea scenariilor, întâlnim și referiri la misterioasa facultate productivă (de ce?) a autorului, înzestrat cu o prețioasă “magie evocatoare” prin care se răspândesc “filiații ascunse”. Deci, se pune preț pe alegerile tainice.

Forja mentală a criticului de împrumut nu se oprește aici, ci modelează la temperaturi înalte păcătoșenia gândului, ramificat în distribuții sugestive cum ar fi: “relația dintre subiectul și obiectul oniric”; “când se atinge tema (și rangul) visului prin asimilarea sa cu anorganicul”; “această inversare a ordinii ierarhice pornind din surse alchimice”; “energia narativă decurge din încordarea spre un dincolo”; “vizibilul se desensibilizează în fața ochilor noștri” ș.a.m.d...

Aceste formulări pseudo-tipologice (considerate a fi categoriale) - dezordonate și dezordonate în contextul arătat - chiar dacă sunt grefate pe articulații psihologice, nu vor reuși nicicând să rescusciteze stilurile - pasișă.

Mă întreb, nu cumva este prea tolerată instaurarea lumii lucrurilor banale, ridicată la rang de artă?

La finalul acestei cronici, îmi reamintesc un caz similar, petrecut prin periferia picturii secolului al XX-lea, pe când apărea Fovismul.

Spre exemplificare, reprodus un fragment din comentariul eruditului Jean Cassou: “...dar vedem cert în această «emoție» culori nebune, arbitrare, detașate de suportul real și îmbinate de ele însele ca și sclavii în zilele saturnalelor”.

După cum bine știm, imaginația harică construiește, relevă și revelează, alimentându-se din izvoarele originare. Imaginația maladivă, simptomatică, bântuită de himere, prevestește o generație pierdută.

Moralizatoare pentru spiritul critic contemporan, ar mai fi două opinii competente, consacrate istoric:

«Fiind critic, n-am autori favoriți. Îi citesc pe toți și imi spun opiniile mele pe față. Îmi repugnă atitudinea de-a a fișă cu absurditate și suficientă simpatie pentru unii sau disprețul pentru alții.» (G. Călinescu într-un interviu cu I. Valerian, *Viața literară*, anul VII, nr. 139, 1-20 dec. 1932, p. 1-2).

«Nu prea pot răspunde, pentru că am senzația că ochiul criticii privesc lucrurile din profil. Cred că Taine, Bielinski, Brandes, Bacalov (Bulgaria), Dobrogeanu-Gherea au fost critici cu adevărat; poate nu totdeauna au avut dreptate, dar aveau, ca să zic așa, senzația perspectivei sculpturale, și nu picturale (cercetau spațiul și volumul, și nu planul, adică suprafața).» (Ion Călugărul interviu de Oscar Lemnar, *Facla*, anul XVI, nr. 1593, 15 mart. 1936, p. 2).

N. N. NEGULESCU

Unde începe aripa
casei mele
se vede dincolo
prin siluetele
Seraphimilor
Sunetul graurilor
încolțește în lemnul
mesei
Culorile timpului
ouă în ferestre

Unde începe aripa casei

Ploile se logodesc
cu Pământul care-mi
aleargă sub picioare
Nu mă mir
că dorm în patul
fulgerelor
Nu mă mir

cum noaptea-mi
face copii zburători
pe mătasea frasinilor
Nu mă mir
când beau
din cornul Lunii
liniștea munților

Nu mă mir
cât pot deschide
ochii goliciunii
stelilor
ca o izbăvire
N. N. NEGULESCU

Din volumul *Ochiul de foc*,
Editura Autograf MJM,
Craiova, 2008

Poeme de Vintilă NICU

FOTOGRAFIA

Din tot ce a fost
și s-a zbatut o viață
tata,
a rămas o fotografie
pe peretele camerei mele,
plină cu amintiri.
Îți vorbesc zilnic, tată,
vreau să recuperez
timpul pierdut
căci noi nu ne-am săturat
de vorbă.
Te-ai grăbit și ai plecat
lăsându-mă cu vorba
neîncepută.
Ce mult aș vrea
să te ascult,
dar taci mereu, tată.
Încă nu s-au inventat
fotografiile vorbitoare,
poate în altă viață
vom recupera
orbirea noastră.

CĂUTARE

Pentru a te cunoaște
afirmă-te.
Oamenii care se caută
se analizează.
A te cunoaște perfect
înseamnă a muri puțin.
Există oameni
făcuți pentru a iubi
și oameni făcuți
pentru a trăi.
Marea problemă
practic, de rezolvat
rămâne dacă,
poți fi fericit
și însingurat.
N-avem timp
să fim fericiți,
n-avem timp
decât să fim noi înșine.

EXISTENȚĂ

Duc o viață
greu de trăit.
Nu ajung
niciodată
să-mi potrivesc
faptele
după viziunea ce o am
despre lucruri, despre
evenimente.
Lumea aceasta
mă anihilează.
Mă poartă până la capăt.
Mă neagă fără mânie,
iar eu,
supus și învins,
pășesc spre o înțelepciune
unde totul este deja
cucerit.
Preocuparea mea
de a scrie
mă face să uit
adevărul lumii,
adevărul vieții.

CONVINGERE

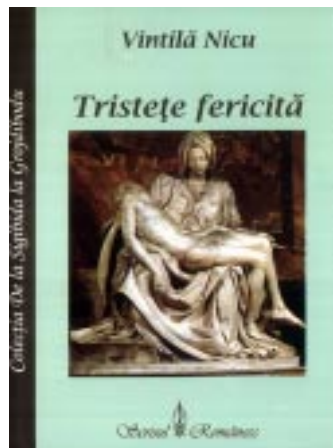
Am convingerea
că universul
are cinci dimensiuni:
trei dimensiuni
spațiale,
a patra -
dimensiunea temporală,
dimensiunea a cincea,
esențială,
este emoția.

INCERTITUDINE

Din copilărie
am fost pus să aleg
între două drumuri
în viață.
Unul ducea spre virtute
celălalt spre viciu.
Pe oricare
aș fi pornit
aș fi întâlnit în cale
multe răscruçiri,
multe derute.
Ar fi trebuit să aleg
să mă feresc de lume,
să mă însingurez
sau să cerșesc
la oameni,
părerile lor bune?
Încă mai caut
calea cea bună.

ODISEEA

Am călătorit
prin lume, prin munți,
pe mări și pe oceane
printre balene
printre sirene.
Acum
în aceste ultime
călătorii
o altă sirenă,
mai dulce și mai
credincioasă –
Moartea -
va pune stăpânire
pe mine.
Să mor! Să mor!
Cred că pentru mine
nu există altă împlinire,
întrucât prea mult
iubesc pământul,
aerul, femeia,
inteligenta, marea –
și nu mă mai satur
de ele.

PICTORUL

Pictorul
nu caută finitul
în operele sale
ci infinitul.
Leonardo da Vinci
s-a abătut de la regulă
și în picturile lui
a atins prin nefinit
infinitul.
Infinitul poate fi sugerat
printr-o operă vagă,
o eboșă,
finitul riscând, adesea,
să-l distrugă.
Acesta este farmecul
artei și al talentului.
Nefinisată,
o operă de artă,
redă în plenitudinea ei,
infinitul.

FEERIE

Brodează luna
cu fir de argint
bolta nopții înstelate.
Privighetoarea cântă
cu triluri lungi, duioase
măreția nopții parfumate.
Vraja nopții
cu falnicul ei veșmânt
naște dorinți pătimeașe
fecioarei ce pășește
cu teamă,
pentru prima oară
în templul iubirii eterne.
Macii din jurul fecioarei
și-au deschis florile
însângerate,
din ale căror pocale
alunecă picături de rouă
ce par boabe de rubin.
Zărilor în cămașa lor
purpurie
se deșteaptă rușinate.

CERTITUDINI

Am evitat incertitudinile
fiind preocupat de certitudini.
Am acceptat că frumusețea
și măreția lumii
sunt ascunse în orice
nimic din lume.
Nu mă îndoiesc
că interiorul are alt interior
că exteriorul are alt exterior,
că vederea are altă vedere,
că auzul are alt auz
și că vocea are o altă voce.
Am acceptat
că moartea noastră
este de prevăzut chiar
dacă este imparțială:
răpește bărbați, femei,
tineri sau bătrâni și copii.
Mă gândesc că viața a fost
atât de bine prevăzută
și că moartea care este
sensul întregii vieți
nu a fost la fel
de bine prevăzută.

Acest poem-problemă va fi cu prisosință o bună sămânță de tulburare gândurală pentru frunțile adunate în cerc, la sfat. Creierile unui secol se pare că au bătut în cuie curgerea și freamătul, laudând stalactitele și stalagmitele unei gândiri care a pupat, nu din smerenie, ci arivistice, poalele Absolutului. Funcționarii publici ai acestei gândiri au mobilat dezordinea cu ordine, iraționalul cu un rău rațional, fă-

când știință pe pajiștile instinctului. S-au făcut demonstrații de matematică în forță pe spinarea iambilor, s-au numărat foneme și atomi și s-a decretat hora adevărului fără fisură. Comentariile (care nu sunt, în fond, decât "iluzii ale iluziilor", opera fiind prima "iluzie", după Eugen Negrici), au făcut din poemul „Luceafărul” prima coloană infinită finită, pusă la naftalină, ferită, astfel, de molia unei posibile interpretări. Un bine destul de rău, chiar mortal. Cine-l iubește astfel pe Eminescu vrea să-i audă clopotele bătând a întristare. Azi e un lucru banal că părerea autorului față de propria-i operă nu valorează nici cât o cordoșă murată. E adevărat că Eminescu e un imperiu spiritual care va dăinui cât poporul care l-a născut. De aceea, cred că explozia carapacei mele de gândac nu va produce nici o vânătaie pe epiderma mitului eminescian. Trilul privighetorii n-a oprit niciodată conflagrații mondiale, dar sigur a picurat dulceață în urechile soldaților însângeați. Și totuși... În poemul „Luceafărul”, Eminescu a vrut să ilustreze (prin mărturie scrisă), pornind de la

Luceafărul pe dos

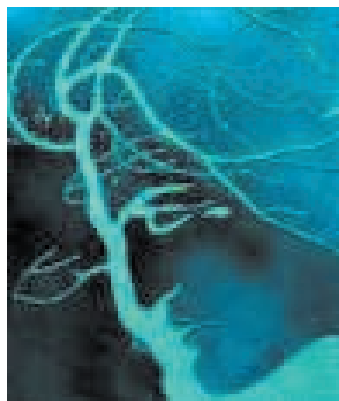
Acest eseu a primit Premiul revistei „Convorbiri literare” la Festivalul național „PORNI LUCEAFĂRUL”, Ediția a XXI-a, Botoșani, 2003

un basm, soarta omului de geniu. Reușita a fost deplină. „Luceafărul „este un diamant prea mare ca să aibă doar o fațetă și să reflecte doar o lumină. Iar în materie de iluminat, nu trebuie să rămânem, din sămănătorism și gândirism, la opaiți și lumânare. Trebuie să abandonăm imaginea unui Eminescu-muzeu cu figurine de ceară sau de „Titanic” naufragiat la țarm.

După umila-mi părere, pulsul viguros al poemului bate în altă parte. Ne-o spune Măria Sa Textul, metodic. Dacă privim poemul ca pe o jumătate de măr (singura pe care o vedem, după Ortega Y Gasset), poteca interpretării face dreptate Absolutului. Imagine statică, desenată în plan, euclidiană, matematic depășită. Or, acordându-i volum, poemul devine cinetic, mustos. Acel „de ce nu” bachelardian dă viață. Privind în totalitate opera eminesciană, se pare că Eminescu nu a dat grăunțe vulturului care, de mii de ani, a mâncat plămâni Realului. Ideea că Absolutul are întotdeauna dreptate strivește orice mugur al gândului. Ne-o spune cultura lumii de atâta amar de vreme. Încadrată în această doxă milenară, ideea despre geniu a lui Eminescu ar fi tautologică. N-am avea cu ce ne mândri. Norocul nostru că Realul nu ține cont de Absolut, îl ignoră pentru că îl încorporează și îl adapă. Boabele de grâu, de mac sau de mărăcină au absolutul sub coajă, fără retorică, fără rațiune, fără sentiment. „Luceafărul” a fost interpretat până acum morfologic, nu sintactic. Să stabilim, cu titlu de metodă, că Textul este singurul făptaș, desenul care vorbește. Iar Textul spune „din bob în bob” că aventura fetei de împărat cu Luceafărul se petrece în somn și numai în somn: „Iar ea, vorbind cu el în somn/ oftând din greu, suspină”; „Ea trebui de el în somn/aminte să-și aducă”.

Astfel, sâmburele poemului se conturează a fi fata de împărat, inima care pulsează adevăr, holomerul, individualul cuplat cu un general. Ea este simbolul vieții terestre, seva care gândește și visează, poate „trestia gânditoare” a lui Pascal. Logic, geniul este o facultate a vitalului care rămâne, oricât ar depăși marginile, legată anteic de individual. Asemenea fecioarei Maria, preasfântă născătoare de Dumnezeu, Cătălina este o preafrumoasă născătoare de Luceafăr.

Privită cu un ochi plebeu, Cătălina e fată de împărat, vârful ierarhiei valorice, vârful de piramidă, „fecioară între sfinți” și „lună între stele”. Privită cu ochiul aristocrat al Absolutului, ea pare o ființă decăzută, incapabilă să înțeleagă „neînțeleșul”. Adoptând grila divinului, totul ar fi deșertăciune, lupta pentru valoare n-ar mai avea sens, iar geniul (sensul cel mai de fală), ar vorbi „în deșert” și s-ar închide

ca o teoremă fără reciprocă. Or, la Eminescu, vâna gândirii e plină de păcate și întrebări. În „Veneră și Madonă”, poetul o ceartă pe femeia iubită dar o și divinizează: „A fost crudă-nvinuirea, tu ești sântă prin iubire”. Împăratul din „Călin (file din poveste)”, pentru că a alungat-o pe fata sa, nu are în cap „grăunțe”, „ci numai pleavă și puzderii”. La fel, Cătălina e „sfântă” prin iubire. Inițiativa (bobârna care naște o lume), este a ei și numai a ei. Luceafărul

a stat nemișcat pe firmament de la începutul lumii. Era nevoie să se nască ea, fata de împărat, ca să-l „miște” „din locul lui menit în cer”. Tot ea „pasul și-l îndreaptă / lângă fereastră, unde-n colț / Luceafărul așteaptă”. Tot ea „îl vede azi, îl vede mâni”, tot ea „pe coate-și răzima, visând, ale ei tample”. În somn, tot ea îl cheamă. După prima coborâre a luceafărului, „ea trebui de el în somn / aminte să-și aducă”. În toată această vreme, luceafărul e pasiv, inconsistent, tremurător, nehotărât. El doar „așteaptă”, se revarsă peste trupul fetei indirect, „din oglindă”, luminează, și o „urma” „adânc” „în vis”. Indubitabil, Luceafărul e umbra singurei viori din poem: Cătălina.

Gândirea fetei e curată, corectă ca un silogism aristotelic, adevărate ca un synaethism noician. Știe să aprecieze dimensiunile, distanțele și sentimentele: „dară pe calea ce-ai deschis / n-oi merge niciodată”, „căci eu sunt vie, tu ești mort”; „fii muritor ca mine”; „în veci îl voi iubi și-n veci / va rămânea departe”. Conștientă că Absolutul (mort frumos cu ochi care îngheață), nu se poate întrupa pe măsura ei, ea îl vrea pe Hyperion să-i lumineze viața și norocul, asemenea unui ideal. Cătălina e o teoremă care își face iluzii. Inconsistența lui Hyperion este evidentă. Vrând să devină om, nu reușește să devină decât înger sau demon. Vrând să-i arate fetei cât o iubește „de tare”, că se va naște „din păcat”, după dialogul cu Demiurgul, hotărârea lui de nezdruncinat cade ca o tencuială plină de igrasie. Setea lui pentru

Janet NICĂ

continuare în pag. 6

continuare din pag. 5

„o oră de iubire” devine bolboroseală și derută. Neputința sa se vede cu ochiul liber, o spune chiar el: ”din sfera mea venii cu greu”. Mai mult, se duce ca un flăcău crescut între coline la tatăl său ceresc să-i ceară moartea, devenirea, când, de fapt, până atunci, „devenise” din plin: se îndrăgostise, coborâse pe Pământ, zburase spre Demiurg. Simplitatea sa de mineral e sărăcie. Demiurgul, să-l împlinească, îi oferă, pe rând, înțelepciune, tărie, simțul dreptății. Restul e ceață și întuneric. Dovada că totul se petrece în mintea fragilă a muritoarei Cătălina este și logica precară a Demiurgului. Din discursul său cosmic, reiese că el, „izvor de vieți”, urăște viața și-i disprețuiește pe oameni: “Tu vrei un om să te socoti / cu ei să te asemeni? / Dar piară oamenii cu toți / s-ar naște iarăși oameni?”. În această logică strâmbă, miopă, sorii „se sting”, dar Hyperion (o stea între stele), rămâne „oriunde ar apune”. Deși ei, cosmicii nu au „nici timp, nici loc”, Hyperion pieri, mai multe zile „din locul lui venit în cer”. Spațialitatea și temporalitatea sunt acizii care îi rod deopotrivă pe cosmicii și pe muritorii din acest poem. Semn că privirea poetului e de jos în sus. Semn că oamenii îi nasc pe zei, nu zeii pe oameni. De la înălțimea cerului, Cătălina e „guralivă și de nimic”, asemenea lui Cătălin, pe care îl cunoaște „încă de mic” și cu care se potrivește. Cătălina este idealul lui Cătălin iar Luceafărul, idealul ei. Abilitatea vitală a lui Cătălin o cucerește pe fata de împărat. El îi propune valori vitale: râsul, sărutarea, sănătatea, voioșia, pe care ea le acceptă, vrând-nevrând, „rușinos și dragălaș”. Cătălina și Cătălin sunt viață plus viață. Mintea matură a Cătălinei refuză, chiar în vis, irealul, și logodește sămânța cu brazda. Răcorit de îngânarea literei, abia acum pot încăleca pe șaua acestui poem epic-liric-și-dramatic, convins că interpretarea dată e bătaia de aripi a unei libelule bine agățată de ramura textului, întru lauda lui Eminescu, eternul...

Incontestabil, oamenii nu sunt așa cum și-ar dori, ci așa cum îi zidește viața, cu bune și rele, devenind produsul condițiilor ei, iar schimbarea valorică în plan moral se poate realiza numai dacă modificăm aceste coordonate definitorii ale existenței, desigur în sens pozitiv.

Astăzi, într-o epocă de nebănuite performanțe științifice, când omul poate influența și determina totul, când trăiește bucuria de a iubi și a fi iubit, constatat cu amărăciune că mai sunt destui cu o judecată rudimentară, cu aspirații și dorințe limitate, care vizează doar aspectul material și fiziologic, deși ființa umană este dominată în sufletul și mintea ei de bine și frumos, probabil nu atât de puternice ca să extirpe sau să neutralizeze putregaiul care ne macină și uneori întuneacă ecranul conștiinței noastre.

Criza morală din care nu mai putem ieși este mai mult decât un blestem pe capul unui popor ce agonizează și nu-și mai găsește echilibrul, iar dezghețul suflesc promis și așteptat este departe de a se realiza. Toate promisiunile oferite de unii sau alții, când ne-au cerut votul, s-au evaporat și după ce s-au văzut cu sacii în căruță au uitat, comportamentul lor devenind jalnic. Categoriec, sufletul poporului nostru este bolnav, am renunțat la rigurile morale, la etica muncii, la vocea adevărului, iar Europa ne percepe ca pe un popor fără viitor, fără speranțe, cu mari șanse de a ieși din istorie. Departe de lumea dezlănțuită încercăm fie-

care să ne croim un univers, care să fie numai al nostru, fără minciuni, corupție și politică, cu speranța într-un mâine mai bun, cu zile senine, valorile autentice vor putea fi recuperate și integrate în circuitul național.

Viața noastră este și o adevărată universitate dar și un parcurs cu multe bătălii, ce pierdem în unele putem câștiga mai mult în altele, oamenii mari au fost și sunt oamenii marilor convingeri, toate împlinirile lor care au rezistat peste timp s-au bazat pe convingeri puternice, izvorâte din gândire, rigoare și perseverență și nu în ultimul rând modestie.

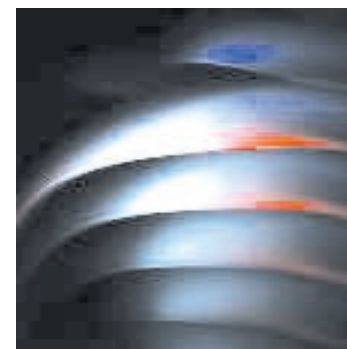
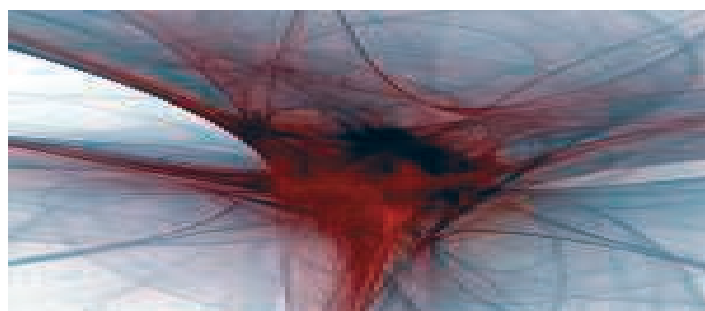
Cabinele și adevărul din noi să triumfe trebuie să existe comunicare, să venim fiecare cu tot ce avem mai bun și demn, oamenii nu se iubesc destul pentru că nu se cunosc îndeajuns, iar fără convingeri ferme care să dea naștere unor calorii spirituale nu se poate performa. Nu te poți impune sau consacra prin autoritarism sau ordine reci dictatoriale, ci prin competență, prin argu-

mente și soluții validate de știință și confirmate de viață. Binele și frumosul din om sunt în mod cert un dar al naturii, care la rândul ei este un labirint de sentimente umane, oamenii pot și trebuie să devină cutia de rezonanță a ei, nu au dreptul să distrugă armonia și splendoarea, fără natură omul ar fi mai urât, debușolat, ar arăta jalnic, respectul naturii este un semn de civilizație, iar expresia acesteia a fost și este cultura.

Traversăm o perioadă grea, confuză, împovărată de griji și nevoi, tot mai rar stăm la masa de scris sau avem o carte în mână, dar tragedia nu ar consta totuși în acest fenomen, ci în faptul că nu ne mai înțelegem unii cu alții, că prietenii sincere de odinioară s-au destrămat brusc, iar unele persoane care cândva se salutau respectuos, azi se ocolesc, iar când din întâmplare se întâlnesc, se ignoră. Îmi spunea cineva că nu putem fi prieteni dacă nu avem aceleași convingeri politice, am rămas pur și simplu fără replică, aflând că prietenia adevărată de odinioară, bazată pe cu totul alte afinități poate fi și ea politizată și legitimată ca singura lungime de undă prin care putem comunica.

Plutim și refuzăm să ne scufundăm, într-o societate răvășită de patimi și orgolii, în care discursul politic a acaparat toate segmentele vieții noastre, în care nimeni nu mai are nevoie de nimeni, unde nimic nu a rămas neterfelit și nemurdărit, iar prietenii adevărați sunt tot mai puțini.

Dumitru BOTAR

L-am iubit ca pe un frate; convorbirile noastre telefonice se prelungeau, discutam nu doar despre epigramă sau literatură, multe minute îmi vorbea și de familia lui sau despre unele supărări provocate de unii sau alții

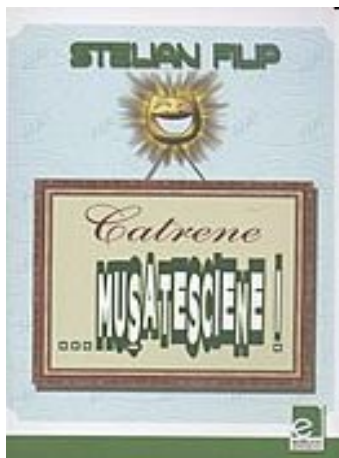

dintre confrății literari mai tineri. Dispariția lui m-a răvășit sufletește, sunt mai sărac cu un prieten, care mi-a făcut multe clipe ferice, pentru că era un om de spirit, un umorist adevărat; dialogurile cu el erau adevărate sărbători spirituale și sufletești.

Nu am mai întâlnit un asemenea om. Într-un catren se autodefiniște, iar cei care l-au cunoscut cu adevărat știu că el exprimă adevărul vieții sale, verticalitatea morală și spirituală care l-au definit:

Autoportret

*În viața mea de om bășos
Eu prin atât m-am afirmat:
Pe nimeni n-am pupat în dos
Și nici nu m-am lăsat pupat.
Se născuse la 18 septembrie*

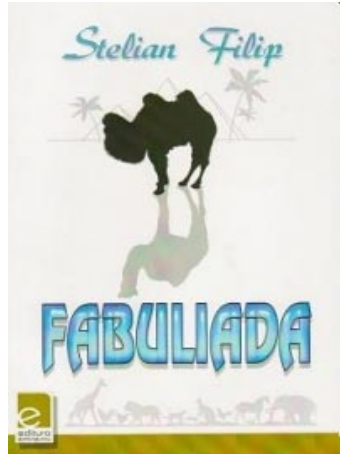
1924, în localitatea Moldoveni, comuna Islaz, din fostul județ Romanați, urmând clasele primare în comuna Tuzla, județul Constanța, unde părinții lui au ajuns după colonizarea din 1926, apoi liceul industrial din Constanța,

Un scriitor printre stele

cursul inferior, secția sculptură, iar cursul superior la Liceul „Mihai I” din București, secția electrotehnică, devenind licențiat al Facultății de Litere și Filosofie a Universității București, cu o teză din Caragiale.

Stelian Filip (1924-2010) a debutat în revista „Papagalul” (1946), urmat de un medalion în „Tânărul scriitor” (1954) și a devenit, rând pe rând, profesor, metodist cultural, redactor, iar în ultimii ani redactor șef de secție la Radiodifuziunea Română și, 15 ani, reprezentantul acesteia în grupa de divertisment a Oficiului Internațional de Radio și Televiziune.

În literatura română, a intrat pe ușa din față, publicând circa

20 de volume: versuri umoristice, sonete, rondeluri, epigrame, fabule, catrene, eseuri, schițe, povestiri, fiind cunoscut în special ca un umorist autentic, un virtuos al genului, spirit ascuțit, subtil bijutier al cuvântului, atent la cele mai sensibile nuanțe. Despre opera lui s-au rostit personalități ale vieții noastre literare și culturale cum ar fi: Aurel Baranga: „Poet autentic, de o nobilă conștiință, fabulele lui sunt bijuterii de un carat verificat”; Aurel Martin: „Anecdotică și poanta finală cultivată cu precădere includ în ele aproape întotdeauna o semnificație educativă”; Mircea Pavelescu: „Stelian Filip este un sensibil pentru că pune totul la inimă, este un umorist pentru că știe să facă haz de necaz, este un poet pentru că vorba lui Arghezi, poate să facă strune de vioară din așchii de marmură”; Fănuș Neagu: „Stelian Filip scrie, poate, cea mai bună poezie satirică din România”.

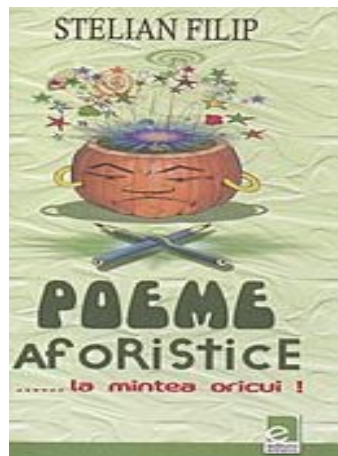
A debutat editorial în anul 1963 la Ed. Tineretului, cu volumul *Azi pitic, mâine voinic*, iar dintre ultimele apariții editoriale amintesc câteva pe care mi le-a trimis cu frumoase dedicații: *Catrene mușatesciene*, Ed. Eminescu, 2007, *Privesc înapoi, cu umor* (schițe și povestiri), Ed. Grai și suflet, Cultura Națională, 2008, *Galaxia ochilor noștri* (poezii lirice), Ed. Eminescu, 2008, *Epigrame-Muc și Sfârc*, Ed. ExcelsiorArt, 2009, *Fabuliada*, Ed. Eminescu, 2009.

Dintre sutele de fabule scrise și publicate, amintesc doar una, poate nu cea mai reprezentativă, dar definitorie pentru cele afirmate mai sus:

Câinele și mantele

*Bănuind vreun os de ros
Sau ciovârte mai mărunte
Berc și bătaios, de jos,
Câinele lătra la munte.
Dar văzându-l neclintit
La atacul dumisale,
În final s-a mulțumit
Să-l stropească pe la poale.*

Ca epigramist a fost un spadasin de temut, nu a iertat nimic din răul și minciuna vieții noastre politice, a lovit fără ezitare în demagogie și corupție, convins că

glasul lui se poate face auzit. Iată câteva exemple:

Dilemă

*În „eterna” Românie,
Stă guvernul la răscruce,
Dar în nici un fel nu știe
Ce direcție s-apuce!
Dragoste de țară
N-o să poată nici mafia
Sentimentul să-mi destrame:
M-am născut în România
Și-aici voi muri!... De foame!
Măririle de pensii
Se vrea bucurie mare
Dar efectul-i dimpotrivă,*

*Fiecare majorare
E-o bomboană pe colivă.*

Răzbunare

*Traiul nostru e nasol,
Guvernanții plini de zel
Ne-au lăsat în fundul gol
Deci... pot să ne pupe-n el.*

Stelian Filip a fost un profesionist al condeiului, a lăsat o operă deosebită, de mare și subtil rafinament literar, sunt trist ca un acatist, că nimeni nu-l va putea înlocui în inima mea. Plecarea lui definitivă, dispariția sa fizică, a anticipat-o într-un catren, care oricând poate fi chiar epitaful său:

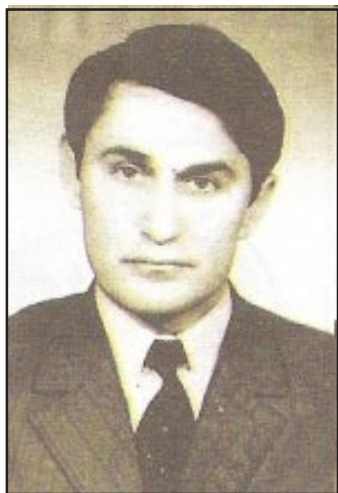
Mișcare și stagnare

*Să mor, eu unul nici nu mă
gândesc,
Dintr-un motiv pe care-l
spun și-anume:
Urăsc stagnarea și mă plictisesc
Să știu că nu mai fac nimic
pe lume...*

Noapte bună, Stelian Filip! O să ne fie dor de tine, iar eu l-am rugat pe bunul Dumnezeu să te așeze la loc de cinste, în Câmpiile Elizee, alături de sufletele celor virtuosi.

Dumitru BOTAR

Ajuns la senectute, moș Pandele își depăna pe mosorul amintirilor sale mai toate faptele și împrejurările principale prin care a răzbătut. Deseori, gândurile rebele poposesc mai mult pe la baza mosorului, copilăria.

Născut și crescut într-un oraș de provincie, circul "Globus" sosea mai rar, spre regretul lui. Din toate reprezentările programului, cel mai mult îi plăceau clownii care scoteau flăcări pe gură căutând să-i imite.

Își aprindea chibriturile în gu-

Circ și Flăcăără

ră și, în loc de succesul scontat, îi apăreau arsuri greu de suportat. Aceasta se întâmpla în primii ani ai copilăriei, ca după aceea să-și dea seama că-i truc. Acum, la bătrânețe, se trezi în arena unui mare circ al lumii, nedefinit de el: Globus, Planetar, Atlas în care se prezintă aceleași numere, dar cu alți comediați, mai titrați, mai profesioniști.

Descendenți ai lui Pinochio, cu nasul mult mai dezvoltat potrivit minciunilor debitate, cu mai multă siguranță de sine în echilibristica pe sârma și firul vieții, cu o democrație mai convingătoare când scot porumbelul din pălărie, el fiind cioara vopsită mov înghițită de magicienii în loc de sabie.

Și-au perfectat și "aruncătorul de flăcări", după ultimile tehnologii, dar și după cromatica acestora care diferă de la portocaliu la mov sau violet.

Și cum ignoranța, obscurantismul au cucerit întinse teritorii

în conștiința publicului spectator, ca urmare a reformelor sociale, cu precădere în educație, circul, la rândul-i, a trebuit să se perfecționeze pentru a face față a tot mai mulți amatori "elevați". Prin secțiile înființate în teritoriu s-au oferit mai multe locuri de muncă, pentru un personal cu înaltă calificare, cum ar fi cea de la Cluj în care își desfășoară activitatea, zi și noapte, neobositele vrăjitoare. Acestea se trudesec din greu pentru a scoate duhurile rele din sufletele parlamentarilor.

Beneficiarii, ca semn de cinstire și recunoștință, au încercat să facă o chetă, dar, nereușind din veniturile lor modeste, au inițiat un proiect de lege care prevede remunerarea din buget a distinselor, profesionalistelor și amabilelor vrăjitoare.

Pentru a nu exista dubii în preambulul proiectului de lege se demonstrează, în primul rând, pericolul la care sunt supuși de

către Satana, și mai apoi, în situația că ar apela la unii proeți pentru exorcizare, costurile ar fi mult mai mari.

S-a prevăzut și eventualitatea unei nereușite când s-ar impune necesitatea ca beneficiarii să înghită flăcările pentru a fi tămăduiți. În această situație, dacă Satana ar birui în final, și-i va trece în împărăția întunericului, se impun noi costuri pentru asigurarea, în bune condițiuni, a creștinului fast funerar.

Din asemenea gânduri negre îl trezi soneria care anunța poștașul să-i aducă pensia.

Se trudi mult și bine moș Pandele s-o așeze pe capitole de cheltuieli, avu și buna intenție să contribuie la salvarea neprihăniților de parlamentari, dar nu fu chip, nu-și premise să facă deturări de fonduri.

Cucerit și evlavios însă, și în dorința de a-i scoate din chinurile la care i-a supus Satana, se împacă cu gândul: *poate după recalculare și indexare le fac și lor parte.*

Ion VĂLEANU VÎLCEANU

continuare din pag. 1

În cei trei ani și ceva de la înființare, Liga Scriitorilor din România a reușit să înființeze 29 de filiale, din care 12 în străinătate. Fiecare cu minim 15 membri. O parte din acestea editează reviste, cum ar fi: *Agora Literară* la Cluj, *Moldova Literară* la Iași, *Cetea lui Bucur* la București, *Heliopolis* la Timișoara, *Pietrele Doamnei* la Argeș, *Cuib* la Constanța etc.

Iată că și în Capitala Olteniei, datorită scriitorului, av. prof. univ. dr. Nicu Vintilă, alături de cei 18 membri fondatori, s-a înființat o filială a organizației noastre profesionale. Strădania acestui scriitor, foarte bine, se înscrie în adevărul exprimat de Victor Eftimiu: *Fără acțiune, gândul nu se poate materializa pentru a se transforma în adevăr.*

În condițiile, cum spunea Monseniorul Vladimir Ghika, că omul este una dintre făptu-

rile care se alcătuiesc cel mai încet și care trec cel mai repede, nouă, creatorilor de frumos prin cuvântul scris ne rămâne datoria, uniți în fapte și idealuri, să nu prețăm de a ne consacra pasiunii noastre. Este o datorie stridentă, în condițiile europenizării noastre și a fenomenului de globalizare când multe din zestrea culturală a României se vor estompa, unele elemente vor dispărea, ca scriitorii să imprime cititorilor sentimentul mesianic al românismului. Să facem din Europa unită un teritoriu al multiculturalismului.

Sub această aureolă pornește la drum Filiala Olteană a Ligii Scriitorilor din România, căreia îi urez viață lungă și multe activități culturale puse în slujba cărții, iar revistei îi doresc să devină o agoră liberă de prejudecăți în care să-și găsească loc adevăratele creații scrise cu talent și profesionalism.

Al. Florin TENE

continuare din pag. 1

ere ale scriitorilor. Monopolul este înlăturat în orice formă de democrație... De altfel, și Constituția, prin art. 37, dă posibilitatea fiecărui cetățean să se asocieze în orice grupare legală, bineînțeles. Liga Scriitorilor din România a considerat că sunt mulți scriitori în afara Uniunii Scriitorilor - pentru că acolo există o triere, o selecție impusă prin Statut - și a decis să le reprezinte interesele", a spus Nicu Vintilă, în calitate de președinte al Filialei Oltenia Craiova a Ligii Scriitorilor din România.

De asemenea, referitor la relația Ligii Scriitorilor din România cu tinerii artiști, președintele filialei craiovene a de-

clarat: „Dacă la mod declarativ Uniunea Scriitorilor din România este interesată de tineret, noi în mod practic ne vom interesa. Vom merge prin licee, prin facultăți și astfel vom face publică existența acestei filiale, pentru a atrage tinerii. Avem posibilitate să îl primim ca membru asociat în cadrul Ligii și pe cel care a publicat o singură carte, urmând să devină membru deplin în momentul în care o va publica pe următoarea. Vom încerca, așadar, să atragem foarte mulți tineri, să-i încurajăm să scrie și să-i ajutăm să și publice”.

Din ședința de constituire a Filialei Oltenia Craiova a Ligii Scriitorilor din România

